

ตอนที่ ๓๔

นิमितแห่งตำนานสายฟ้าอสูร

สังข์ เก็บมีดเข้าซอง ค่อยๆ เดินไต่ตามผนัง
ถ้ำ อย่างระมัดระวัง ไปจนพบวัตถุลึกลับแก้ว

มันสวยงามน่าอัศจรรย์จริงๆ คู่มือบอกว่า มัน
ทำจากผลึกแก้วคริสตัลใสทั้งอัน หรือเพชรที่เจียร
นัยแล้ว ปลายด้านหนึ่งเป็นผลึกใสดุจชมพูอ่อนๆ
ยื่นออกมาคล้ายด้ามจับ ความยาวเท่าฝ่ามือ ส่วน
ปลายอีกด้านหนึ่ง แยกออกเป็นสามแฉก แฉกอัน
กลางยาวกว่าอีกสองอันเล็กน้อย ที่พื้นผิว ถูกแกะ
สลักเป็นร่องลึกบ้าง ตื้นบ้าง ค่อยลวดลาย
สวยงาม คล้ายเป็นรหัสอย่างหนึ่ง สังข์ เงยหน้า
ขึ้นไปข้างบน เคาเออว่า

“มันคงหล่นมาจากปล่องข้างบนนั่น ใครกัน
นะ ที่ปล่อยให้ของมีค่า ตกหล่นทิ้งไว้ที่นี่”

สังข์ ค่อยๆ ยื่นมือไปที่ด้ามจับ

“สังข์ เร็วๆ เข้า”

เสียงของเอื้อย ทำให้เขาสะดุ้ง และยั้งมือไว้
เหมือนมีความคิดบางอย่างสอดเข้ามา สังข์ไม่กล้า
จะหยิบของสิ่งนั้นติดตัวออกมา มันอาจจะเป็นกล

ดวงอะไรบางอย่าง เช่น เป็นบุญแจกตกไปปล่อยถูก
ธนูพุ่งเข้าใส่ผู้บุกรุก หรือไม่ก็เป็นป้อมเปิดประตูห้อง
ซึ่ง ให้ปีศาจร้ายคืนชีพออกมาเอาสิ่งนี้ไป ถ้าไม่ใช่
ก็อาจเป็นกลไกทำลายถ้านี้ได้ เพื่อป้องกันมิให้
ใครมาเอาสิ่งนี้ไป ถ้าเป็นอย่างนั้น ทั้งเค็ยและ
โสนน้อย ก็ต้องรับชะตากรรมนี้ไปด้วยกัน ดูไม่
ยุติธรรมเลย ถ้าจะต้องมาตายกันทั้งหมดอยู่ในนี้

แต่ถ้ามันไม่ใช่ทั้งหมดที่คิดล่ะ การมาครั้งนี้ก็
จะสูญเปล่า อุตส่าห์เสี่ยงชีวิตสู้กับงูยักษ์มาจนถึง
ขั้นนี้แล้ว จะผละถอยไป โดยไม่ทำอะไรเลยอย่าง
นั้นหรือ และถ้างูยักษ์ มันทำหน้าที่เฝ้าสิ่งนี้ได้ เขา
ก็คงตกเป็นเหยื่อของมัน แต่นั่นมันก็หนีไปหรืออาจ
ตายแล้วก็ได้

สังข์ รู้สึกสับสนอยู่นาน

“มีอะไรหรือ?” เค็ย ร้องถาม

“เปล่า ไม่มีอะไร”

สังข์ตั้งสติ ค่อยๆ ยื่นมือไปที่ตามจับวัตถุเล็ก
แกว่นั่นอีกครั้ง

ทันทีที่สัมผัสตามของมัน ก็ปรากฏแสงสีเขียว
อมชมพูอ่อน วาบขึ้นที่ส่วนปลายของค้ำม มันก่อ
ตัวกลายเป็นประกายสายฟ้าแลบแปลบปลาบ พุ่ง

ลามาไปตามแขนของสังข์ และได้ลามาไปจนทั่วร่าง เหมือนถูกไฟฟ้าช็อต ... พลัน! บังเกิดภาพนิมิต ขึ้นกับสังข์

กลุ่มก้อนเมฆสีขาวทึบ รวมตัวกันเป็นกลุ่ม ก้อนไปทั่วบริเวณ บังเกิดเสียงวัตถุเคลื่อนไหว แหวกว่ายเสียดสีกับบรรยากาศ ไม่นาน ร่างของ เจ้าของเสียงก็ปรากฏขึ้น มันเหาะลอยร่อนไปมา ในอากาศได้ ไม่แน่ใจว่าเป็นมนุษย์ หรือเทพ หรือ อสูรกันแน่

ร่างนั้น มีโครงร่างเหมือนมนุษย์ทุกประการ แต่มีผิวกายใสเป็นผลึกแก้วสีเขียวมรกตทั้งร่าง ใน มือถืออาวุธ คล้ายขวานเหล็กโบราณ มีรูปร่าง เหมือนตัวอักษร F กลับข้าง โดยที่ส่วนปลายของ ขวานจะถูกแบ่งออกเป็นสองซี่ มีลักษณะแหลม หัก เหมือนลัญจลักษณ์สายฟ้า แต่มีแสงสีขาว เรืองออกมาตลอดเวลา ร่างผลึกแก้วเขียวมรกต จะไม่หยุดนิ่งอยู่กับที่ แต่จะเหาะร่อนล่องลอยไป เหมือนกำลังค้นหาเหยื่อ หรือศัตรูไม่อาจทราบได้ และเมื่อพบกับสิ่งนั้นเข้า เหมือนยั่วให้โกรธ ร่าง ผลึกแก้วมรกตก็จะเขย่าตัวขวาน บังเกิดประกาย สายฟ้าไปทั่วร่าง แล้วไหลไปรวมกันที่ปลาย ขวาน เป็นการสร้างประจุไฟฟ้า ที่ส่วนปลายของ

คมขวานให้แรงขึ้น จนเกิดเสียงปะทะกันของ
ประกายสายฟ้านั้น อยู่ตลอดเวลา แล้วก็เหาะร้อน
ตามลิ่งนั้นไปติดๆ

ลิ่งนั้น ที่ร่างผลึกแก้วมรกตตามหาอยู่ ก็คือ
ลูกบอลแก้วสีน้ำเงิน ที่ติดอยู่บนหน้าผากของอีก
ร่างหนึ่ง ที่มีขนาดและลักษณะใกล้เคียงกัน
ต่างกันตรงที่ร่างนั้นคล้ายมนุษย์ผู้หญิง มีสีผิวกาย
ใสเหมือนแก้วผลึกสีขาวขุ่นจางๆ ถ้าสังเกตไม่ดีก็
จะมองไม่เห็น มองไกลๆ เหมือนลูกบอลแก้วนั้น
ลอยไปในอากาศได้

เมื่อได้จังหวะเหมาะที่จะจู่โจม ร่างผลึกแก้ว
มรกต ก็สกัดประกายสายฟ้าที่ปลายคมขวานนั้น
ออกไป มันพุ่งซัดสายตามลูกแก้วนั้น ความแรง
และเร็วเกิดประจุไฟฟ้าขึ้นเป็นทางสว่างวาบ แต่ไม่
ถูกเป้าหมาย ร่างสีเขียวมรกต รวบรวมประจุ
ไฟฟ้าที่คมขวานใหม่อีกครั้ง แล้วสกัดประกาย
สายฟ้าลูกที่สองออกไป คราวนี้ไม่พลาดเป้า

สินสมุทร กับ สุดสาคร มองไปบนท้องฟ้า
เห็นฟ้าแลบเป็นประกาย แผลบปลาบ ตามด้วย
เสียงฟ้าร้องคำรามลั่น สุดสาคร รู้สึกตกใจกลัว
เล็กน้อย เพราะมันเกิดขึ้นใกล้ๆ ที่พวกเขาเฝ้าอยู่
สินสมุทร กระทบกระวายเป็นใจหนักขึ้น เพราะเพื่อน

ยังไม่กล้าบอกมาจากถ้ำ ระหว่างรอ พวกเขาจึง
ก่อกองไฟขึ้น เพราะมันเกือบมืดแล้ว

ร่างสตรีใส่ชุดที่ครอบครองลูกบอลแก้ว ถูก
แรงปะทะของประกายสายฟ้า ระเบิดเป็นลูกไฟ
ร้อนสีขาวลุกสว่างวาบ แล้วร่างนั้นก็ร่วงหล่นจาก
ท้องฟ้า ตามด้วยไอร้อนพวยพุ่งตามร่างนั้น
บรรยากาศเย็นกว่าที่อยู่รายรอบ ทำให้ความร้อน
ลดลง ร่างสตรีใส่ชุดก็ได้สติ เหาะหนีไปได้ไหม

“พิณสมุทร คุณโน่น” สุดสาคร ขึ้นไปที่ดาวตกดวง
หนึ่งบนท้องฟ้า สิ้นสมุทร รีบปีคิ้วมือของ
น้องชายลงมาแนบกับลำตัวของเขา

“อย่า!”

ร่างผลึกแก้วมรกต เห็นศัตรูยังไม่ตาย ก็ยังไม่
หายแค่น รวากับว่าโกรธกันมาทั้งชาติ จึงเขย่า
ค้ำมขวาน สร้างประจุไฟฟ้า ที่ปลายคมขวานใหม่
อีกรอบ แล้วเหาะร่อน ไล่ร่างเจ้าของลูกบอลแก้ว
ต่อไป

ขณะนั้น ก็ปรากฏอีกร่างหนึ่งบนท้องฟ้า มี
ขนาดใหญ่โตกว่าร่างอื่นๆ ก่อตัวเป็นฟองของแสง
สีขาวปนชมพูเรื่อย ๆ มองดูรวม ๆ คล้ายร่างของ
วานรบนโลกมนุษย์ ขณะเคลื่อนไหวจะเกิดริ้วรอย

รอบขอบร่างเหมือนนกกลมพัด แต่ถ้าหยุดนิ่งๆ จะมองเห็นร่างได้ชัดเจน ร่างนั้นมีสัญลักษณ์อย่างหนึ่ง ติดไว้ที่หน้าอก เป็นสัญลักษณ์รูปผลึกแก้วใสคล้ายอาวูธ มีตำมจับและปลายแยกออกเป็นสามซี่หรือสามแฉก มันกำลังร้อนโฉบผ่านมา โดยไม่ทันระวังตัว

ร่างผลึกแก้วมรกต สลัดประกายสายฟ้า ออกไปสุดแรงโกรธ แต่แทนที่สายฟ้าจะพุ่งตรงไป ยังเป้าหมาย กลับพุ่งไปปะทะกับร่างฟองแสงสีขาวรูปวานรเข้าพอดี บังเกิดเสียงดังสนั่นหวั่นไหว ไม่ต่างจากระเบิดนิวเคลียร์

วัตถุผลึกแก้วที่หน้าอกของร่างใหญ่โตนั้น กระเด็นหลุดออกมา และทันทีที่วัตถุผลึกแก้วหลุดออกจากตำแหน่ง คล้ายกับการปิดสวิทช์ ร่างที่เป็นฟองแสงวานร ก็ค่อยๆ เปลี่ยน และกลายเป็นสิงปาลีขาวตัวกระจ้อยร่อย ร่วงหล่นไปพร้อมกับอาวูธของมัน ร่างของมันปลิวร้อน ตกลงไปที่ใจกลางป่าบนเกาะร้าง ส่วนอาวูธที่เป็นผลึกแก้วใส ก็ร่วงหล่นลงไปปักสงบแน่นิ่ง อยู่ในถ้ำแห่งนี้ นานถึง ๕๐,๐๐๐ ปี

พัตัน! ภาพนิมิตของสังข์ก็สลายไป

บนห้วงเวหาอันเว้งว่าง มักปรากฏสิ่ง
มหัศจรรย์และความลึกลับมากมาย ที่มนุษย์ไม่
เข้าใจ ปรากฏการณ์ต่างๆ ที่มนุษย์เห็นบนท้องฟ้า
มันเกิดขึ้นมา ก่อนที่มนุษย์จะอุบัติขึ้นมาบนโลกใบ
นี้ด้วยซ้ำไป ปัญญาของมนุษยชาติ ได้รับการ
พัฒนาไปบนพื้นฐานของวิทยาศาสตร์ และ
ไสยศาสตร์ควบคู่กันไป เพื่อสนับสนุน เรื่องราวอัน
น่าอัศจรรย์บนห้วงเวหาอันนั้น อันเป็นบ่อเกิดของ
ปรัชญาความเชื่อ หลากหลายสาขา ส่งผลให้
คำอธิบายปรากฏการณ์ต่างๆ บนท้องฟ้าของ
มนุษย์แต่ละพื้นที่ แต่ละกาล แต่ละเผ่าพันธุ์ มี
ความแตกต่างกันออกไป จนยากที่จะแยกแยะว่า
อะไรจริง อะไรไม่จริง เพราะสิ่งที่มนุษย์เห็น มนุษย์
คิด และเข้าใจได้ มันมีมิติที่หยาบตีนกว่ามิติของ
ธรรมชาติ ซึ่งลึกลับซับซ้อนกว่ามาก ยากที่มนุษย์จะ
เข้าใจ

“ทำไม?” สุคตสาร ถามเหตุผล ที่พี่ชายปิดนิ้ว
มือ ไม่ให้ชี้ไปที่ดาวตก

“โบราณว่า นั่นนะ วิญญาณคนจะมาเกิด ถ้า
ชี้เขาก็จะไปเกิดในท้องหมาท้องแมว” สินสมุทร
อธิบาย “และถ้า ไม่รีบแก้เคล็ด นิ้วของคนที่ชี้ก็จะ
ถูก”

“แล้วทำไงล่ะ?”

“เขาให้เอานี้ไปจิ้มกันของตัวเอง แล้วยกขึ้น
มาดม ... เร็วเข้า นิ้วไหนที่ชี้ ทำซิ” ลินสมุทร ลัง

“ไม่จริงหรอก” สุดสาคร ชูนิ้วขึ้นมาดู “ไหน
ไหนล่ะ ไม่เห็นจะถูกต้องไหนเลย”

“เอาเหอะน่า ผู้ใหญ่เขาสอนไว้”

“บ้า มันก็เหม็นนะซิ”

“ไม่เป็นไรหรอก กันของตัวเอง”

สุดสาคร ทำตามที่พี่ชายบอก แต่แทนที่จะเอา
ขึ้นมาดม กลับเอาไปป้ายที่จมูกของ ลินสมุทร
แล้วก็หัวเราะชอบใจ ผลักไล่เล่นกันไปมา เป็น
เวลาเดียวกับ ลังชี้ เอื้อย โสนน้อย เดินถือคบไฟ
ออกมาจากปากถ้ำ สองพี่น้องที่รออยู่นอกถ้ำ ก็
หยุดเล่นหยอกล้อกัน และรู้สึกโล่งอก ที่เห็นเพื่อน
กลับออกมาได้โดยปลอดภัย ลังชี้เอาวัตถุผลึกแก้ว
ใส ออกมาให้เพื่อนดู

“ได้มันมายังไง?” ลินสมุทร ถาม ตามลูกวาว

“ประเดี๋ยวจะเล่าให้ฟัง” ลังชี้ ตอบ “ฝนเริ่มลง
เม็ดแล้ว พวกเรารีบกลับกันเถอะ”

สังข์ เก็บวัตถุที่เก็บมาได้ใส่กลับลงไปใน
กระเป๋าค้นแล้วพากันรีบเดินออกมาจากป่า
ก่อนที่ฝนจะลงเม็ดหนักกว่านี้ ระหว่างทาง
ปรากฏสายตาดีกลับหลายคู่ ชุ่มแอมมองพวก
เด็ก ๆ รวากับว่า พวกเด็ก ๆ ไปจารกรรมของสิ่ง
หนึ่งมา แต่มีสายตาคู่หนึ่ง จับจ้องไปที่วัตถุใน
กระเป๋านั้น ตลอดทาง

อ่านตอนต่อไป ตอนที่ ๓๕ อาวุธมีเจ้าของ
(บทที่ ๑๑ ปาฏิหาริย์ของเทพแห่งสิง)
กลับไปที่ เว็บบุ๊มซน คนคิดดี

<http://www.igoodmedia.net/index.html?#hwh>